

Als kind
leerde ik het verband tussen de dingen.
Mama's hebben kinderen.
Oma's ook,
maar anders.

Ik was nog niet van tanden gewisseld
of ik besepte al
dat de verbanden niet altijd kloppen.
Sommige mama's zijn kinderloos.
Het is niet omdat de kip een ei legt
dat het ei een kuiken wordt.
Het leven zit vol losse eindjes,
onsamenhangende verhaallijnen,
ongerijmdheden
fouten tegen de logica.

Dus ging ik boeken lezen.
Boeken waren *larger than life*:
verwerkte werkelijkheid.
Ineens was er weer samenhang,
een verhaal met een begin,
een midden en een slot.
Er was de hoop op afronding,
op inzicht en ontknoping,
en de garantie
dat de tekst tussen de twee flappen bleef,
niet een eigen leven ging leiden
als ik even niet oplette.
Ik kon de laatste bladzijde eerst lezen,
een stuk overslaan.
Gedaan met het leven dat in losse vellen uiteenviel,
hier was een geschiedenis
bijeengehouden door een rug!

Maar ook dat viel tegen.
Ik ben niet meer zeker van elk boek.
Sommige lichten je pootje.
Je slaat ze open en ze verblinden je:
er schieten lichtbundels uit.
Ze lossen kwartels in je gezicht,
of ander gebroed dat je lezing doorkruist.
Klapwiekend herinneren ze je eraan
dat ergens niet zo ver hier vandaan
een moeder bij het verlaten van de oprijlaan
per ongeluk haar enige kind overhoop rijdt,
helemaal zoals op bladzijde 55 van je boek.

Anne Provoost
December 2006

*Het schilderij is van de hand van Jos van Riswick
en bevindt zich bij kunsthandel Warnars & Warnars (NL)*